

Ще один день.

В кожній дівчині має бути загадка. Але не сьогодні... Сьогодні вона мов відкрита книга, книга без палітурки загорнута в ковдру і з ледь розплющеними очима.

За вікном підіймалося сонце, поряд хтось дихав, голова була налита свинцем. Думки ніяк не хотіли приходити до ладу, пам'ять підводила, події минулого вечора були загадкою.

Очі розплющилися, але дивитися хто там страшно.

- Невже це сталося? – подумала вона підводячись, - Тільки не це.

Побачивши того хто поряд, вона усміхнулася. Під ковдрою лежала дівчина, її подруга. В руці порожня пляшка з під **джину**. Одяг поверх ковдри.

- Отже, ми так і залишилися у двох. Вже добре. – Вона сказала в голос.

- Що добре? – голос був ледь чутний, - Мені от погано. Вже час прокидатися?

- Не знаю. Але я хочу води.

Ноги, вкриті синцями, ледь тримали, і вона йшла немов по палубі під час шторму. Зупинилася в кухні тримаючи баланс і сфокусувати зір. Наслідки вчорашнього вечора її вразили. На підлозі розбитий бокал, а їх було лише два, які подарував колишній, і доведеться купувати новий. Ідеально чистий стіл, котрий після прибирання не мав жодної плями, тепер був залитий чимось липким... Залишки суші були розмащені по ньому і по підлозі. Недопалки згуртувалися в їжака з фільтрів, в тарілці, де був соєвий соус.

- Потрібно поприбирати. – сказала вона переступаючи залишки розбитого бокала.

Коли недопита пляшка води вже була в руках, пророкуючи втамування спраги, вона зупинилася.

Десь на підлозі задзвонив телефон.

- Ало. – сказала в слухавку, стоячи на колінах, на брудній підлозі. - Як? Бля, вже виходимо.

Поклавши телефон на брудний стіл, різко підвівшись, ледь не втративши рівновагу вона вибігла з кухні.

Увійшовши в кімнату, вона не знала що робити. Вона знову проспала. Знову через те, що до ранку пила з подругою. І вона сама не знала навіщо це робила. Але в черговий раз напившись до безпам'ятства запізнювалася на роботу.

Одягнулася вона швидко. Нездорова любов до порядку все ж дала свої плоди. Весь одяг був розкладений по кольорах, що значно полегшувало такий складний, після п'яної ночі процес.

- Лена, я не можу знайти свої шкарпетки. – сказала подруга лежачи на ліжку в одних джинсах, - Дай мені свої.

Лені не хотілося віддавати свої речі, але і відмовити вона ніколи не могла.

Лена вже була готова, але ніяк не могла витягти свою подругу з квартири. Їй то хотілося знайти їжу в порожньому холодильнику, то ще хвилиночку полежати на ліжку, то викурити останню сигаретку перед виходом – третю по рахунку. З боєм, вони все ж вийшли з квартири.

Старий, білий пасажирський мікроавтобус з табличкою «телебачення» на лобовому склі, вже стояв під під'їздом. Водій куриє біля урни.

- Дівчата, швидше, ми запізнюємося. – викинув недопалок в смітник і пішов до автомобіля, - Дарма я вас вчора підвозив.

- Ну чому ти сваришся? – запитала Лена поцілувавши його в щоку, - Ми все встигнемо.

- Сідайте, - з усмішкою, - Нам час їхати.

Невідомо як їздив цей автобус, адже все скрипіло, гупало, на кожній ямці він майже розділявся на складові, але все ж їхав. Тримаючись за крісла, дівчата намагалися втримати в собі все те, що вживали вчора.

- Оля, чому ми так напилися вчора?

- В тебе було погане побачення. – Оля дістала з кишені телефон, - Мені чоловік дзвонить. Що робити?

- Візьми слухавку. – Лена усміхнулася, - Як мені погано.

- Потім передзвоню йому. – сховала телефон, - Що ти кажеш?

- Перше за дев'ять років побачення і такий провал.

- Ти ж вже рік сама. – Оля розвела руками, - І це перше побачення було вчора?

- Я не хотіла ні з ким зустрічатися. – Лена розсміялася, - Він мене напоїти пробував. Напевно хотів щось з мене.

- **Да**, напевно хотів, але не вийшло. – в неї знову задзвонив телефон, цього разу вона відповіла. – Влад, відстань я зайнята. – пауза, - Ну і що, що не ночувала дома? Все, я зайнята. – Сховала телефон в кишеню.

- Навіщо ти так з ним?

- Він вже звик. Ти так і не розповіла що такого було вчора.

- Я ж розповідала. – Лена усміхнулася.

- Значить я не пам'ятаю. То що тобі не сподобалося?

- Він такий приємний і такий дивний. Спитав що я буду пити. А я кажу тільки не текілу. І що ти думаєш? Я ж сказала, що після текіли я вже не я. А він замовив текілу. Безсоромна худобина.

- Випила?

- Ну звісно, цілих три чарки. – усмішка зникла, - І мене почало вимикати.

- Далі що? – запитала Оля дивлячись у свій телефон.

- Він поліз цілуватися. А мені не хотілося. Взагалі він мені відразу перестав подобатися.

- Ти ж хотіла сексу, сама казала. – Оля розсміялася, - Чи вже перехотілося?

- Коли це я таке казала?

- Зранку, коли ми були у відрядженні. Не пам'ятаєш?

- Це тому неприємному? Ну тоді хотілося, а з цим не хотілося. – Лена усміхнулася, - Якби він не **відморозився**, то я б була щасливіша.

- Навіщо він тобі. – Оля взяла подругу за руку, - Він хам і мені не подобається.

- Ну **да**, тоді тобі інший дуже сподобався. – Лена розсміялася.

- Ну як дуже сподобався? Так, для різноманітності. І не скажу що прямо дуже сподобався, так трохи симпатичний.

- Мені б хоч так. – зробила гримасу, - Ато в подарованого сестрою друга постійно батарейка сідає.

Автобус влетів в чергову ямку і знову ледь не розвалився.

- Навіть не віриться, що сьогодні останній знімальний день. – Лена усміхнулася, - Хороший **проект** був.

- А мені тут вже набридло. – Оля подивилася у вікно, - Майже приїхали.

Для тих, хто ніколи не брав участі у знімальному процесі, він здається повним хаосом. Ніхто нічого не робить, окрім тих, хто щось переносить. Всі безцільно ходять або сидять. Створюють чергу біля кавового апарату. І всі голосні та шумні. Безліч незрозумілих приладів, та ще більше машин. Табір біженців... Циганський табір з гітарами та ведмедями. Але, насправді, все не так. Кожен учасник знімальної групи,

зазвичай, знає свою роль у процесі. В кожного своя ціль і своє завдання. От і у дівчат були свої професії. Оля одягала акторів, а Лена їх фарбувала. Звучить просто. Знімальний майданчик поступово перетворювався на мурашник, приїжджали все нові і нові люди, приносили все нові і нові незрозумілі прожектори та чудернацькі штуки.

Та дівчата до цього всього звикли... А сьогодні, в їхньому стані, їм хотілося швидко всіх оминати і сховатися в гримерці. Де за зачиненими дверима був їхній храм одягу та косметики з кісточками. Оминаючи людей і ховаючи погляд вони дісталися до свого робочого місця.

В гримерці було порожньо, що не могло не здивувати. Зазвичай тут сиділи водії, котрих дівчата одного разу запросили погрітися, а тепер вони проводили весь вільний час тут. Що не зовсім їм подобалося, але увага їм точно подобалася. Також, зазвичай тут сиділи адміністратори. Реквізитори та ще багато хто, всі ті, хто хоч раз проявив увагу до дівчат. Вони приймали в гості всіх. Лена сіла на невеликий диван, розчистивши собі місце від наваленого одягу. Навіть встигла заплющити очі, коли двері відчинилися.

- Ви приїхали? – вбігла їхня подруга, - Ну що, сьогодні п'ємо? Хлопці вже почали. А ви? Якись ви втомлені.

- Таня, що ти хочеш? – запитала Оля, - В тебе є що пити?

- Ні, немає. – через паузу, - Думала у вас є.

- Ми все випили вчора. – Лена розплющила очі, - Що, всі вже п'ють?

- Ну камерні точно п'ють. Давайте і ми вип'ємо. – усмішка засяяла, - В них весело. Сьогодні крайній день.

Камерваген зазвичай слугував автомобілем для зберігання знімальної техніки, камер та всіляких камерних штук, але сьогодні він слугував імпровізованою наливайкою, і тут справді було весело. Бутерброди із дешевої ковбаси та не дорожчого сиру, ром в паперових стаканчиках і стійкий дим від сигарет. Тут була вся операторська група: механіки, котрі збирали камери, оператори, котрі натискають червону кнопку запису, і асистент оператора по фокусу, котрий весь день крутить незрозумілу штуку.

Дівчат прийняли з радістю. І перш ніж вони привіталися із усіма, вже встигнули двічі випити. Настрій покращився, втома і сон відступили. Думки змінили свою течію. Лені захотілося приємних розмов, спокою, домашнього відпочинку і тепла чужого тіла... Але єдиний хто її цікавив, лише усміхався і сприймав її щирі зізнання як жарт. І справді «неприятний».

Пляшка спорожняла за два розливи, і всі, злегка випивші, розбіглися мов таргани по знімальному майданчику. Лена з подругами знову пішли в гримерку, але вже з кращим настроєм.

- Нам потрібно ще випити. – сказала Оля дістаючи сигарети, - Потрібно купити алкоголь.

- Так, потрібно підтримувати настрій. – з усмішкою сказала Лена, - Що будемо пити?

- Я за ром. – сказала Таня, - Ну ви розберіться, а я працювати.

Лена з Олею, переглянулися обидві знизали плечима і запалили по сигареті.

- Що будеш далі робити? – запитала Оля

- Ще не знаю. Якщо запропонують і далі працювати тут, то буду працювати. – усміхнулася, - Якщо роботи не буде, то повернуся додому.

- На довго? Хоча я питала про сьогодні. – розвела руками, - Влаштуєш собі відпустку?

- Та ні, не відпустку. Що мені тут робити? Лише платити за квартиру? Дома є де жити, та і роботу знайду. З братом на заводі. Він мене точно влаштує. Тут що мені світить?
- Хіба тобі не шкода витраченого часу? Стільки років в Києві. Кар'єру собі зробила. Ти ж вже художник по гриму. Не шкода цього всього? Чотирнадцяти років?
- Чому їх шкодувати? Я дев'ять років жила не сама, в хорошій квартирі, з червоною рибою на вечерю. Тепер що? Порожня квартира? Висока оренда? Якщо повечеряю рибою, то потім буду сидіти без грошей?
- Ну чому ти відразу так?
- А як потрібно? Свою особливу людину я втратила. – Лена викинула недопалок, - Я вже більше як рік сама. Та в мене навіть сексу не було. Не знаю що хочу. Куди мені рухатися? Я собі навіть телефон новий не можу купити, а цей ледве робить. От що мені ловити в цьому Києві?
- Не знаю. – Оля усміхнулася, - Давай краще вип'ємо. Тільки у двох. В мене пляшка рому схована.
- Я ще хотіла піти на знімальний майданчик.
- Потертися об свого друга?
- Чому потертися? – Лена стримала усмішку, - Мені подобається з ним спілкуватися.
- Навіщо він тобі потрібен? – взяла подругу за руку, - Пішли вип'ємо.

Цього разу в гримерці було багато людей. Водій, з яким в Лени був взаємний флірт, кілька акторів, її друг реквізитор і їхні з Олею асистентки. Працювати дівчатам зовсім не хотілося, тому всю їхню роботу на себе взяли асистентки. Сівши на сумки з одягом, вони взяли пластикові стаканчики, чийсь недопиту колу і дістали сховану пляшку рому.

Потроху попиваючи ром з колою, дівчата згадували все цікаве, що сталося за пів року **зйомок**. Всі вдалі і не зовсім вдалі застїлля та просто розпиття спиртного. Про те, як вони в перший день обговорювали кому які хлопці подобаються з групи, хто б з ким зайнявся сексом. Про веселе відрядження в село, про те як всі напилися і Олі перепало, а Лена так і залишилася без сексу хоча і прокинулася разом зі своїм другом.. Бо її неприємний оператор пішов спати в розпал гулянки, а вона не встигла виконати свій план зваблення. Про те, як вона йому розповіла про свої бажання, а він подумав, що це жарт. Про всі складні зйомки. Про складні ранки, коли вони приходили з перепою. Поплакали над особистими проблемами, пожалілися одна одній на важке життя.

В розмовах, сльозах і жартах вони дочекалися обідньої перерви, так і не попрацювавши.

Обід на знімальному майданчику виглядає не зовсім звично. Всі члени групи стають в чергу перед чорними великими сумками. Адміністратор відкриває сумки і дає кожному в руки пластиковий судочок з супом, трошки інший судочок з салатом і ще **один з другою** стравою. **Прибори** та хліб лежать на столі поряд. Вся романтика кіно розвіюється, коли знімальна група, взявши їжу, розсідається по бордюрам, стільцям, чи просто на траві і починає їсти. Немов безхатьки під рестораном, в якому роздають недоїдки.

Лена, як завжди, взявши дві порції стояла осторонь, в очікуванні свого нового, ну майже, як вона вважала друга, щоб хоч годину та провести з ним. Зазирнути у вічі, посміятися з чергового невдалого жарту, ненароком торкнутися його руки. Як завжди, плед, зручне місце **подалі** від усіх і несмачна їжа.

- Тебе сьогодні додому підвезти? Чи ви залишитесь святкувати? – запитав неприємний майже друг з набитим ротом, - Чи в тебе інші плани?

- Ти мене майже щодня підвозиш і нічого не робиш. Ну, якщо ти все ж погодишся приїхати в гості, то я **відміню** всі плани. – усміхнулася, - Знову зайве бовкнула?
- Та ні, все добре. – проковтнув пересолене м'ясо, - Я ж розумію жарти.
Вони розсміялися, він щиро, а вона іронічно. «Або він і справді дурний, що не розуміє. – думала вона, - Або занадто толерантний або боягузливий, щоб відповісти прямо.»
- Я не відмовлюся, щоб ти мене підвіз. – торкнулася його коліна.
- Одну, чи знову з подругами? Чи ви вже нагулялися вчора?
- Не знаю, можливо з Олею. – усміхнулася, - це щось міняє?
- Загалом ні. – подивився їй у вічі, - Просто цікаво. Ви знову загуляєте, як завжди? До ранку?
- Не хочу до ранку. З мене сьогоднішньої ночі вистачило, я ледве прокинулася. – насупилася, - Хіба, якщо ти будеш. Я всіх повиганяю з квартири.
- Все можливо. Всіх повиганяєш з квартири? Хто там має бути? – розсміявся, - Хотілося б знати. Тільки мені доведеться завести додому машину. Але є всі шанси, якщо мене звісно запросять.
- Ти ж знаєш, що ти завжди запрошений. Я навіть подруг вижену, якщо ти не хочеш з ними час проводити. Все, аби ти приїхав.
- Не потрібно нікого виганяти. – погладив по плечі, - Сьогодні остання зміна, а я ще ні разу не був в гостях у подруги.
- Ти мене ще обіцяв навчити пити текілу. – сказала вона щойно він забрав від неї руку, - То ж маєш навчити.
- Домовилися. – підвівся, - Ну час працювати, увечері ще поговоримо. Це, якщо ти не передумаєш.
- Точно не передумаю. І буду чекати вечора.
- Тоді поїдемо додому разом, будеш вчитися пити текілу. – він усміхнувся і пішов. Настрій покращився. Він ще ніколи не обіцяв приїхати, ніколи не залишався випити – завжди за кермом. Завжди казав, що дома голодні діти, хоча вона знала, що він жив один. А тут пообіцяв. Можливо передумав? Можливо зрозумів? Чи з ввічливості погодився? Зжालився наді мною? Питання виникали одне за одним. Все одно, рада, що він приїде. Ні, зарано, рада що пообіцяв приїхати. Не буду багато чекати. Раптом передумає? Все **відмінить**? Як дочекатися вечора? Лену переповнювали емоції та надія. Вона усміхалася від радості і водночас її мучили сумніви і страх, що він передумає.

Поглинута своїми сумнівами, Лена навіть не помітила, як повернулася до гримерки, як їй дали стакан з алкоголем. Навіть не помітила, як його випила. В гримерці ставало все більше людей. Знімальний процес все ще продовжувався, а більшість знімальної групи вже були **випившими**. Почергово заходили актори, адміністратори. Хто **із** своїм алкоголем, хто з порожніми руками. В гримерці всім були раді, всім наливали.

Лена усміхалася і чекала вечора. Чекала зустрічі з ним, тим, кого б вона хотіла бачити більше ніж другом. Усміхалася, зрідка жартувала і робила ковток алкоголю, з кожним хто приходив, а з деким і не один. Алкоголь робив свою справу – усмішка ставала все яскравішою, думки розсіянішими, а розмови все відвертішими.
Лена стояла біля стіни, машинально попивала вміст стакану і усміхалася. Вона навіть не намагалася когось почути, лише окремі фрази долітали до її вух. «Потрібно провітритися, - подумала вона і вийшла з гримерки.» Слідом за нею вийшла Оля з двома наповненими стаканами.

- Чуєш, я домовилася, нас зараз завезуть до тебе. – сказала вона, - Ти готова їхати?

- Так, але я маю запросити. – взяла стакан з рук подруги, - Пообіцяла що поїду з ним. Куди нам поспішати?

- Все, нас вже чекають. – взяла Лену за руку, - Давай, допиваємо і йдемо.

- Я ж пообіцяла. Потрібно йому хоч сказати, що ми їдемо.

- Та нікуди він не дінеться. – Оля махнула рукою, - Напиши йому адресу, якщо захоче, то приїде.

- Ти так думаєш?

- Я точно знаю. Давай, допиваємо і поїхали.

Випитий в кілька ковтків стакан алкоголь зробив свою справу. Думки, простір, час – все змішалось. Лена написала адресу в повідомленні і надіслала своєму «неприятному». Невпевненою ходою, подруги пішло до автомобіля, котрий їх чекав.

Темніло... Автомобіль рухався Києвом... Яюсь дивно... Уривками... Знайомий під'їзд... Знайомий будинок... Двері квартири... Музика і гості... Смак текіли... Що відбувається? Лена сиділа за столом з Олею, перед ними стояли чарки. На балконі промайнула чиясь тінь.

- Оль, мені щось погано. – сказала Лена скидаючи зі столу чарку з текілою, - Я піду ляжу.

Тримаючись за стіни, вона дійшла до ліжка і машинально роздягнувшись лягла під ковдру.

Все ще грала музика... В квартирі впало щось важке... Хтось ліг поряд... В дзвінок хтось подзвонив...

- О, привіт. – голос Олі з коридору, - А Лена тебе вже зачекалася.

Лена розплющила очі і побачила чиюсь волохату руку на своїй. Перевела погляд на постать, що стояла в коридорі. Це був він, той, кого вона так чекала. Він прийшов.

- Проходь, я рада що ти прийшов. – сказала вона усміхаючись, - Я просто прилягла.

- Та ні, дяку. – Він дав пляшку текіли Олі, - Я тут буду зайвим.

Він ще раз подивився на Лену і зник за зачиненими дверима.

- Що це було? – запитала Оля, - Нічого не зрозуміла, але в нас знову є текіла.

Усмішка зникла з її обличчя...